

Her kom han op i den høstlig-røde Skov. De brølende Løvmasser lukkede sig om ham som et Flammebaal.

Vejen var fedtet efter nogle Dages Regn, og trods sit voldsomme Sindsoprør havde han ikke glemt at smøge op forneden for at skaane sine Søndagsbukser. Men hans Tanker var i Himlen. Med et Nødraab fra Hjertets Dyb knælede han for sin Gud og spurgte, hvor længe han dog endnu vilde taale den aabenlyse Forhaanelse. Vilde han ikke snart komme i sin Almagts og Herligheds Vælde og nedslaa Satans triumferende Yngel, der bildte Menne-skene ind, at Livet kunde forvandles til lutter fræk Ny-delse, Døden til en vellystfuld Hendaanen?

Han svarede sig selv: Men lad dem kun trodse! Regn-skabsdagen og det store Skriftemaal undflyer de ikke. Engang skal de vaagne op i Rædsel og erfare, at Gud lever og er deres Dommer!

Da han var kommen ud af Skoven, kunde han begynde at vejre Hjemmet. Den lille Bondeby laa med sine rygende Skorstene et Stykke inde paa det aabne Land ved Foden af en lav Bakke. Vinden trykkede Røgen ned over Markerne og sendte ham et fortroligt Pust af Tørveos imøde. Den yderste Gaard med Vindfangeren paa Ladelængen var Præstegaarden, saadan som Asmus Hagens Hareøjne ganske rigtigt havde opdaget.

Efter at Mads Vestrup var kommen hjem, gik han først sin sædvanlige Runde gennem Udhusene og Stalden for at forvise sig om, at intet var blevet forsømt under hans Fraværelse. Men mod Sædvane var han denne Dag ret aandsfraværende paa sin Vandring gennem de